The Greek Review of Social Research

Vol 21 (1974)

21-22

Η πρόληψη της εγκληματικότητας και η τηλεόρασις: Η απόψη του Lie. Desiderio Graue

N.Δ. Λοΐζος

doi: [10.12681/grsr.235](https://doi.org/10.12681/grsr.235)

Copyright © 1974, N.Δ. Λοΐζος

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Λοΐζος N. (1974). Η πρόληψη της εγκληματικότητας και η τηλεόρασις: Η απόψη του Lie. Desiderio Graue. *The Greek Review of Social Research*, 21, 296. <https://doi.org/10.12681/grsr.235>

tion of Asia Minor has a twofold interest. Specifically it represents the last in a long series of religio-linguistic changes to which Anatolia had been subjected over the centuries. Broadly considered, the Islamization and Turkification of the Anatolians in the later Middle Ages, along with the Christianization and Hispanization of Iberia, constitute one of the last chapters in the history of cultural change in the Mediterranean basin. Since antiquity the inhabitants of the Mediterranean world had been subject to a remarkable variety of transforming cultural forces: Hellenization, Romanization, Arabization, Christianization, and Islamization. To these were now added Turkification» (p. 1). Certainly Professor Vryonis's book now becomes a vital source for the last named process in particular, and no student of Anatolian Hellenism or Turkology can afford to be without it under any circumstances.

JOHN E. REXINE, Ph. D.
Colgate University

*

Ἡ πρόληψις τῆς ἐγκληματικότητος καὶ ἡ τηλεόρασις

Ἡ ἀπόψις τοῦ Lic. Desiderio Graue

Εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Τετάρτου Ἑθνικοῦ Συμφωνητικοῦ Συνεδρίου, τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν εἰς Μεξικόν (23-25 Νοεμβρίου 1972) ἀντιμετωπίσθη καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἐπιδράσεως τὴν ὁποίαν ἀσκεῖ ἡ τηλεόρασις εἰς τὴν ἐγκληματικότητα. Συγκεκριμένως, ὁ Lic. Desiderio Graue, τῆς Μεξικανικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ποινικῶν Ἐπιστημῶν, ἐξήγησε διεξοδικῶς τὸ θέμα. Τὰ συμπεράσματα δὲ καὶ αἱ προτάσεις τοῦ δημοσιεύονται εἰς τὸ *Revista Michoacana de derecho penal* (No. 15, Ἰανουάριος-Ἰούνιος 1973, σελ. 166-177).

Ὁ συγγραφεὺς διὰ τῆς ἐρεῦνης τοῦ ἀπέδειξε ὅτι ἡ τηλεόρασις ἀσκεῖ κοινωνικὴν κυρίως ἐπίδρασιν, τὴν ὁποία μεμονωμένα ἄτομα, ὅσον καὶ εἰς κοινωνικὰς ομάδας. Εἰς δὲ τὰς ἐπικρίσεις τῶν ἐχθρῶν τῆς τηλεόρασεως, ὁ συγγραφεὺς ἀντέταξε ὅτι ἡ τηλεόρασις, ἐνν ἐπέμνευ εἰς τὴν πληρεστέραν ὀργάνωσιν καὶ εἰς τὴν περισσοτέραν ἐπιμελημένην παρουσίαν τῶν προγραμμάτων τῆς, θὰ ἥδυνον αὐτὴν κατὰ τὴν χρῆσιν μέσον διὰ τὴν μετάδοσιν τῶν πολιτιστικῶν καὶ τῶν παραδοσιακῶν ἀξιών.

Ἐπὶ πλέον, ὁ συγγραφεὺς προτείνει τὸν λεπτομερῆ ἐλεγχὸν τῶν «μηνυμάτων» τὰ ὁποῖα μεταδίδονται μὲθ' αὐτῆς τῆς τηλεόρασεως, πρὸς ἀποφυγὴν ἐπιβλα-

βῶν ἐπιδράσεων. Κατὰ τὸν Desiderio Graue, ὁ ὑπεύθυνος τῶν προγραμμάτων τῆς τηλεόρασεως πρέπει νὰ συμβουλευμένους ἐξερχόμενους ἐπιστήμονας—καὶ δὴ ἐγκληματολόγους—προκειμένου νὰ προβάλλουν ἐκπομπὰς αἱ ὁποῖαι θὰ ἀπέβλεπον εἰς τὴν πρόληψιν τῆς ἐγκληματικότητος.

Ὁ Lic. Desiderio Graue ὑπογραμμίζει ἐπιπροσθέτως τὸ γεγονός ὅτι ἡ τηλεόρασις δύναται γενικότερον νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἄνοδον τοῦ πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου τῆς κοινωνίας—καὶ δὴ τῆς μεξικανικῆς τοιαύτης—διὰ τοῦ σεβασμοῦ τῶν παραδοσιακῶν ἀξιών καὶ τῆς ἐθνικῆς ἰδιοσυστάσεως τοῦ μεξικανικοῦ λαοῦ.

Ἐν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πλειονότητα τῶν ἐγκληματολόγων ὁ ὁποῖος παραδέχεται τὴν βλαβερὰν ἐπίδρασιν τῆς τηλεόρασεως—ἰδιαιτέρως ἐπὶ τῶν νέων—ὁ Lic. Desiderio Graue πιστεύει ὅτι ἡ τηλεόρασις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέσον προλήψεως τῆς ροπῆς πρὸς τὴν ἐγκληματικότητα, καὶ προτείνει τὴν διεπιστημονικὴν σύνθεσιν τῶν συμβουλίων τῶν ὑπευθύνων τῆς τηλεόρασεως καὶ τὴν συμμετοχὴν εἰς αὐτὰ τῶν ἐκπαιδευτικῶν τῆς τοπικῆς ἐπιστήμης, δεδομένου ὅτι αἱ ἐπικρίσεις ἐναντίον τῆς τηλεόρασεως προέρχονται κυρίως ἐκ τῶν ποινικολόγων καὶ ἀναφέρονται εἰς τὸν ρόλον τῆς ὁς γενεσιουργὸς αἰτίας τῆς βίας καὶ τῆς ἐγκληματικότητος. Τέλος, ὁ Μεξικανὸς ποινικολόγος προχωρεῖ πέραν τῆς ἐλπίδος ὅτι ἡ τηλεόρασις δύναται νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν ροπὴν πρὸς τὴν βίαν καὶ τὴν ἐγκληματικότητα, ὑποστηρίζον ὅτι αὕτη δύναται, ὑπὸ ὠρισμένας βεβαίως προϋποθέσεις, νὰ συντελέσῃ ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου μιᾶς κοινωνίας.

Τὰ ἀντικείμενα συμπεράσματα συμπιπτον ἐν πολλοῖς μὲ ἐκεῖνα τῶν περισσοτέρων μελετητῶν καὶ ἐρευνητῶν τῆς τηλεόρασεως, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι ἡ τηλεόρασις εἶναι ἐν ὀψίτης σημασίας μέσον μαζικῆς ἐπικοινωνίας εἰς χεῖρας τῆς πολιτείας καὶ τῆς κοινωνίας, ὅπλον πανίσχυρον διὰ τὸν πολυμορφον ἄγωνα καταπολεμήσεως τῆς βίας καὶ τῆς ἐγκληματικότητος.

N. Δ. ΛΟΪΖΟΣ
Maîtrise de Sociologie

Ἐπιστημονικὸς Συνεργάτης ΕΚΚΕ

*

Ἀπάντησις εἰς κριτικὴν

Κατ' ἀρχὴν θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω τὸν καθηγητὴ Κιτσίκη γιὰ τὰ εὐνοϊκά μου τὸν σχόλια σχετικά μὲ τὸ συνοπτικὸν μελέτημά μου μὲ τίτλο «Ἐξωτερικὴ Πολιτικὴ καὶ Ἐθνικισμὸς στὴν Τουρκία: Σύνομη Ἱστορικὴ Ἀνασκόπησις», ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ προηγούμενον τεύχος

τῆς «Ἐπιθεώρησης». Ὅσον ἀφορᾷ τὰ σημεῖα γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχει ἐπιφυλάξεις, θὰ ἤθελα νὰ παρατηρήσω τὰ ἑξῆς:

α) Συμμερίζομαι τὴν ἀποψηὶν τοῦ ὅτι σὲ μὴ μελέτῃ τοῦ τουρκικοῦ ἐθνικισμοῦ θὰ ἔκπερε νὰ εἶχε γίνῃ ἀναδρομὴ στὴν περίοδον 1912-1913, καθὼς ἐπίσης καὶ στὸ ἔργο τοῦ Ziya Gokalp. Θὰ ἔλεγα ὅμως ὅτι οὐτε καὶ αὐτὸ θὰ ἦταν ἀρκετό. Μιὰ εἰς βάθος ἀνάλυσιν τοῦ τουρκικοῦ ἐθνικισμοῦ θὰ ἔκπερε νὰ προχωρήσῃ πολλὴν περισσοτέρον καὶ νὰ συμπεριλάβῃ τὸν 19ον αἰῶνα, μέχρι τὴν περίοδον τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Μιὰ τέτοια ὅμως εὐρύτερη ἀνασκόπησις θὰ ὑπερέβαινε τὰ πλαίσια τοῦ καθωρίσθησαν σαφῶς στὴν ἐισαγωγὴν τοῦ μελετήματος, ὡς ἔξῃς: «Σὲ δὲ, τι ἀκολουθεῖ θὰ προσπαθῶμε νὰ παρουσιάσουμε μερικεὶς βασικὰ ἰδέας ποὺ ἐνδυνάμωσαν τὸν τουρκικὸ ἐθνικισμὸ ἀπὸ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον καὶ ἔπειτα».

β) Σχετικὰ μὲ τὴν παρατήρησιν τοῦ κ. Κιτσίκη ὅτι «τὰ φασιστικὰ κινήματα τῆς περιόδου 1941-1944 δὲν εἶναι ἀντιπροσωπευτικὰ τοῦ τουρκικοῦ ἐθνικισμοῦ» καὶ ὅτι «ἀπρόκειται ἀπλῶς περὶ ὑπερβολῶν ὠρισμένων ἐξτρεμιστῶν», θὰ ἤθελα νὰ τὸν ἐρωτήσω ἂν ὁ ἴδιος ἐξηγῇ ὑπ' ὀψη τὸν ἄλλα ἐθνικιστικὰ κινήματα ποὺ νὰ εἶχαν χαρακτηριστὰ δημοκρατικὰ καὶ φιλελεύθερα καὶ νὰ ἐπηρεάσαν τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Τουρκίας κατὰ τὴν περίοδον μεταξὺ 1941 καὶ 1944, γιὰ τὴν προσωπικῶς τοὐλάχιστον δὲν γνωρίζω. Ἀντίθετα, ὅτι καὶ τουρκικεὶς πηγὲς ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀντλοῦμε τῆς πληροφορίας μου, ἡ μὴ μετὰ τὴν ἄλλην κατὰ τρόπον κατηγορηματικὸν χαρακτηρίζουν τὰ ἰδεολογικὰ καὶ ἐθνικιστικὰ κινήματα, ποὺ δόδεσσον τὴν τῆς τουρκικῆς πολιτικῆς σκηνῆς αὐτῆς τῆς περιόδου, σὰν κινήματα φασιστικὰ καὶ ναζιστικὰ τύπου (Heyd, Bisbel, Holster, Karpat κλπ.). Δὲν μπορούσε ἐξ ἄλλου νὰ ἦταν διαφορετικὰ γιὰτὶ ἐκεῖνη ἀκριβὲς τὴν ἐποχὴν ἡ τουρκικὴ κοινὴ γνώμη καὶ ἡ τουρκικὴ Κυβέρνησις ἐπίστευον πῶς μιὰ νικητὴν τῆς ναζιστικῆς Γερμανίας εἰς βάρος τῆς Ρωσίας θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν προσάρτησιν τῆς Τουρκίας τῶν τεραστίων ἐκτάσεων τῶν Ἀζερμπαϊτζάν καὶ τοῦ Τουρκιστάν, μὲ πληθυσμὸ πολλῶν εκατομμυρίων, ποὺ ἀνέκαθεν ἐθεορεῖτο ὅτι ἀνήκαν στὴν τουρκικὴ φυλὴ. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ καθεὶς δημοκρατικὴ φωνὴ ἡ ὁποία τολμοῦσε νὰ ἐπικρίνῃ τὴν φιλογερμανικὴν πολιτικὴν τῆς κυβερνήσεως ἐτίθετο σιωπηρῶς ἐκτὸς νόμου. Μόνον ὅταν ἡ πλάστῃρα ἔγειρε σὲ βάρος τῆς Γερμανίας καὶ ὑπὲρ τῆς Ρωσίας, ἄρχισε ἡ τουρκικὴ Κυβέρνησις νὰ ἀνέχεται καὶ συχνὰ νὰ ὑποκίπῃ φιλοαριστερεῖς ὀργανώσεις καὶ πάλι μὲ σκοπὸ νὰ συμμετάσχῃ στὸ «αἰχμῶν» τῶν συμμάχων ὅπως καὶ τὸ ἐπέτυχε τελικὰ.

γ) Σχετικὰ μὲ τὸ ὅτι ὁ «Τουρκισμὸς» ἢ ὁ «Παντουρκισμὸς» δὲν εἶναι κατ' ἀνάγκην φυλετικὸ ἐθνικιστικὸν συστήματα, δεδομένου ὅτι κατὰ τὸν κ. Κιτσίκη